BENDROJO TEISMO (ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2025 m. sausio 22 d.*

„Viešoji tarnyba – Sutartininkai – Darbo užmokestis – Ekspatriacijos išmoka – Atsisakymas skirti ekspatriacijos išmoką – Penkerių metų referencinio laikotarpio apskaičiavimas – Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktas – Atsakomybė“

Byloje T-1093/23

AH, atstovaujamas *avocats* A. Guillerme, T. Bontinck ir L. Bouchet,

ieškovas,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą T. Bohr ir L. Hohenecker,

atsakovę,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas R. da Silva Passos, teisėjai N. Półtorak (pranešėja), I. Reine, P. Nihoul ir T. Pynnä,

posėdžio sekretorius L. Ramette, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį, ypač į 2024 m. liepos 11 d. proceso organizavimo priemonę ir į 2024 m. liepos 25 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktą Komisijos atsakymą,

įvykus 2024 m. rugsėjo 25 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 SESV 270 straipsniu grindžiamu ieškiniu ieškovas AH prašo, pirma, panaikinti 2023 m. vasario 9 d. Europos Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) sprendimą neskirti jam ekspatriacijos išmokos (toliau – ginčijamas sprendimas), antra, „pripažinti“ jo teisę į ekspatriacijos išmoką nuo 2023 m. vasario 1 d. ir, trečia, atlyginti neturtinę žalą, kurią jis patyrė dėl ginčijamo sprendimo.

Ginčo aplinkybės

2 Ieškovas yra Italijos pilietis, nuo 2017 m. gegužės 16 d. gyvenantis Briuselyje (Belgija).

3 2022 m. spalio 1 d. ieškovas buvo įdarbintas Regionų komitete kaip prie pirmos pareigų grupės (PG 1) priskiriamas sutartininkas nuo 2022 m. spalio 1 d. iki 2023 m. rugsėjo 30 d. Nustatydamas jo teises gauti pinigines išmokas pradėjus eiti pareigas Regionų komitete, šis komitetas skyrė jam Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 69 straipsnyje numatytą ekspatriacijos išmoką, apskaičiuotą pagal šių nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą.

4 Kadangi ieškovas buvo įdarbintas į PG 1 sutartininko pareigas Tarybos Generaliniame sekretoriate (TGS), 2023 m. sausio 31 d. jis nustojo eiti pareigas Regionų komitete. Kitą dieną jis pradėjo dirbti TGS.

5 2023 m. vasario 9 d. PMO pranešė jam apie ginčijamą sprendimą, kuriame nustatytos jo teisės gauti pinigines išmokas pradėjus eiti pareigas TGS.

6 Gavęs ginčijamą sprendimą, ieškovas išsiuntė PMO darbuotojui elektroninį laišką, prašydamas paaiškinti, kodėl įsidarbinęs TGS negaus ekspatriacijos išmokos, nors turėjo teisę gauti šią išmoką tuo metu, kai prieš įsidarbindamas TGS dirbo Regionų komitete.

7 2023 m. kovo 6 ir 7 d. elektroniniais laiškais PMO darbuotojas atsakė ieškovui, kad, pirma, jo įdarbinimas TGS yra nauja tarnybos pradžia, nepaisant to, kad jo sutartis TGS buvo sudaryta iškart po jo darbo Regionų komitete. Antra, kadangi visą Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą referencinį laikotarpį, t. y. nuo 2017 m. rugpjūčio 1 d. iki 2022 m. liepos 31 d., dirbo ir gyveno Belgijoje, jis neturi teisės į ekspatriacijos išmoką.

8 2023 m. balandžio 28 d. ieškovas pateikė skundą dėl ginčijamo sprendimo pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį.

9 2023 m. rugpjūčio 11 d. Komisija, kaip sudaryti sutartis įgaliota tarnyba (toliau – STSĮT), priėmė sprendimą atmesti skundą; apie tą sprendimą ieškovui pranešta tą pačią dieną.

Šalių reikalavimai

10 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– pripažinti jo teisę į ekspatriacijos išmoką nuo 2023 m. vasario 1 d.,

– priteisti iš Komisijos 5 000 EUR neturtinei žalai atlyginti,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

11 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl reikalavimo panaikinti

12 Grįsdamas reikalavimą panaikinti ieškovas nurodo du pagrindus. Pirmasis pagrindas grindžiamas akivaizdžia vertinimo ir teisės klaida, padaryta aiškinant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį. Antrasis pagrindas grindžiamas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnyje įtvirtinto gero administravimo principo pažeidimu.

13 Pateikdamas pirmąjį pagrindą ieškovas tvirtina, kad, atsižvelgiant į jo darbo santykių su Europos Sąjunga funkcinį tęstinumą ir ekspatriacijos išmokos tikslą, STSĮT padarė akivaizdžią vertinimo klaidą ir teisės klaidą aiškindama Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį, nes iš naujo nustatė referencinį laikotarpį, skaičiuodama jį nuo tada, kai ieškovas pradėjo eiti pareigas TGS.

14 Pirma, ieškovas teigia, kad tai, jog tarp dviejų jo darbo sutarčių, atitinkamai sudarytų su Regionų komitetu ir TGS, nebuvo pertraukos, rodo jo darbo santykių su Sąjungos administracija „funkcinį tęstinumą“, dėl kurio automatiškai pratęsiama teisė gauti ekspatriacijos išmoką, kuri jam buvo skirta pradėjus eiti pareigas Regionų komitete.

15 Anot ieškovo, iš 2022 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Picard / Komisija* (C-366/21 P, EU:C:2022:984) matyti, kad tarnautojo darbo santykiai su „Sąjungos administracija“ turi būti vertinami kaip visuma, neatsižvelgiant į jį įdarbinusias institucijas ar įstaigas. Kita vertus, tiek iš to sprendimo, tiek iš 2018 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Torné / Komisija* (T-128/17, EU:T:2018:969) matyti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų normos, susijusios su tarnautojo ir Sąjungos administracijos darbo santykiais, turi būti aiškinamos taip, kad būtų išsaugotas šių santykių „funkcinis tęstinumas“.

16 Antra, ieškovas tvirtina, kad, remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje numatyta ekspatriacijos išmoka siekiama kompensuoti išlaidas ir specifinius nepatogumus, kuriuos patiria pareigūnai, pradėję eiti pareigas Sąjungos tarnyboje ir dėl to turintys persikelti iš nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės į darbo vietos valstybę ir integruotis naujoje aplinkoje (šiuo klausimu žr. 2021 m. liepos 14 d. Sprendimo *KO / Komisija*, T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436, 17 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), nedarant skirtumo pagal tai, kokioje konkrečioje institucijoje ar įstaigoje jie įdarbinami. Taigi tuo atveju, kai tarnautojas, iš pradžių perkėlęs savo gyvenamąją vietą į darbo vietos valstybę, pakeičia darbo vietą Sąjungos tarnyboje, nepakeisdamas darbo vietos

valstybės ir be pertraukos tarp dviejų tarnybos sutarčių, išsaugomas jo darbo santykių su Sąjunga funkcinis tęstinumas. Iš tiesų toks pakeitimas yra visiškai formalus ir neturi įtakos pradedant eiti pareigas Sąjungos tarnyboje tarnautojui tenkančių privalumų ir įsipareigojimų pobūdžiui ir dydžiui.

17 Ieškovas taip pat teigia, kad priešingas aiškinimas, pagal kurį teisė į ekspatriacijos išmoką turi būti apskaičiuojama kiekvieną kartą, kai pradedama eiti pareigas tos pačios valstybės narės teritorijoje esančiose Sąjungos institucijose ir įstaigose, diskriminuotų tarnautojus, kuriems netaikoma jokio judumo mechanizmo, palyginti, be kita ko, su pareigūnais ir tarnautojais, nurodytais Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – KTĮS) 2 straipsnio f punkte, kuriems taikomi judumo tarp agentūrų mechanizmai.

18 Trečia, ieškovas teigia, kad STSĮT padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai atsisakė skirti jam ekspatriacijos išmoką, remdamasi 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimu *Grazyte / Komisija* (F-76/11, nepaskelbtas Rink., EU:F:2012:173). Iš tiesų ieškovės situacija byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, skiriasi nuo ieškovo situacijos, nes ji paeiliui dirbo skirtingose valstybėse narėse įsteigtose Sąjungos agentūrose.

19 Komisija ginčija ieškovo argumentus.

20 Pirma, Komisija tvirtina, kad 2022 m. gruodžio 15 d. Sprendime *Picard / Komisija* (C-366/21 P, EU:C:2022:984) ir 2018 m. gruodžio 14 d. Sprendime *Torné / Komisija* (T-128/17, EU:T:2018:969) pateiktas sąvokos „įdarbinimas“ aiškinimas yra būdingas konkrečiai įmokų į Sąjungos pensijų sistemą situacijai. Kadangi egzistuoja tik viena pensijų sistema, į kurią įmokas moka visi pareigūnai ir tarnautojai per visą savo tarnybos įvairiose Sąjungos institucijose ir įstaigose laikotarpį, Teisingumo Teismas ir Bendrasis Teismas aiškino šią sąvoką atsižvelgdami į tarnautojų darbo santykių funkcinį tęstinumą.

21 Komisija taip pat teigia, kad nebūtina remtis 2022 m. gruodžio 15 d. Sprendimu *Picard / Komisija* (C-366/21 P, EU:C:2022:984) ir 2018 m. gruodžio 14 d. Sprendimu *Torné / Komisija* (T-128/17, EU:T:2018:969), nes yra konkrečios jurisprudencijos, susijusios su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio, kuriame reglamentuojama ekspatriacijos išmoka, 1 dalies a ir b punktuose vartojama sąvoka „įsidarbinimas“.

22 Antra, Komisija tvirtina, kad, remiantis šio sprendimo 16 punkte nurodyta jurisprudencija, teisė gauti ekspatriacijos išmoką turi būti nustatoma kiekvieną kartą pradėjus dirbti pas naują darbdavį. Taigi, nors tarp ieškovo sutarčių nebuvo pertraukos, jos buvo sudarytos su dviem skirtingais darbdaviais, turinčiais savarankišką teisinį subjektiškumą.

23 Be to, Komisija mano, kad pareigūnų ir tarnautojų padėtis nėra panaši. Iš tiesų iš jurisprudencijos matyti, kad sutartininkai ar laikinieji tarnautojai neturi teisės į mobilumą, nes KTĮS, priešingai, nei pareigūnams taikomose taisyklėse, nenumatyta perkėlimo į kitas pareigas.

24 Trečia, kiek tai susiję su 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimu *Grazyte / Komisija* (F-76/11, nepaskelbtas Rink., EU:F:2012:173), Komisija teigia, kad aplinkybė, jog pakeitus darbo vietą nepasikeičia darbo vietos valstybė, nepaneigia šio sprendimo taikymo. Remdamasis tuo sprendimu, Bendrasis Teismas 2018 m. liepos 13 d. Sprendime *Quadri di Cardano / Komisija* (T-273/17, EU:T:2018:480) padarė išvadą, kad nėra ieškovo ir toje pačioje valstybėje narėje įsteigtų Sąjungos institucijų ir įstaigų sudarytų įvairių sutarčių tęstinumo.

25 Šiuo aspektu primintina, kad KTĮS 92 straipsnyje, kuris taikomas ieškovui, kaip sutartininkui, daromos nuorodos į KTĮS 20 ir 21 straipsnius ir numatyta, kad sutartininkai gali gauti Pareigūnų tarnybos nuostatų 69 straipsnyje įtvirtintą ekspatriacijos išmoką, kurios skyrimo tvarka nustatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje.

26 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą ekspatriacijos išmoka, sudaranti 16 % bazinės mėnesinės algos, namų ūkio išmokos ir išlaikomo vaiko išmokos bendros sumos, mokama pareigūnams, atitinkantiems dvi kumuliacines sąlygas:

– jie nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai ir

– jie penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje. Taikant šią nuostatą, neatsižvelgiama į aplinkybes, kylančias dėl darbo kitoje valstybėje [kitai valstybei] arba tarptautinėje organizacijoje.

27 Iš sprendimo atmesti skundą matyti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje numatytas penkerių metų referencinis laikotarpis buvo skaičiuojamas nuo 2017 m. rugpjūčio 1 d. iki 2022 m. liepos 31 d., t. y. penkerių metų laikotarpis, kuris baigėsi likus šešiems mėnesiams iki 2023 m. vasario 1 d., kai ieškovą įdarbino TGS.

28 Taigi remdamasi 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimu *Grazyte / Komisija* (F-76/11, nepaskelbtas Rink., EU:F:2012:173) STSĮT nusprendė, kad ieškovo įdarbinimas TGS yra naujas „įsidarbinimas“. Sprendimo atmesti skundą 20 punkte STSĮT rėmėsi tuo teismo sprendimu ir paaiškino, kad „pareigūnas ar tarnautojas, paeiliui įdarbintas skirtingose Sąjungos institucijose ar įstaigose, turinčiose savarankišką teisinį subjektiškumą, negali remtis skirtingų sutarčių tęstinumu“ ir kad „nauja sutartis, sudaryta su kitu darbdaviu, suponuoja darbo santykių nutrūkimą“.

29 Kadangi ieškovas formoje, kurią pildė pradėdamas eiti pareigas, nurodė, kad atvyko į Belgiją 2017 m. gegužės 16 d., STSĮT sprendimo atmesti skundą 26 ir 27 punktuose konstatavo, kad visą referencinį laikotarpį jo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Briuselyje, todėl jis neturi teisės į ekspatriacijos išmoką.

30 Ieškovas ginčija šią išvadą ir mano, kad referencinis laikotarpis teisei į ekspatriacijos išmoką nustatyti turėtų būti skaičiuojamas nuo tos dienos, kai jis pirmą kartą pradėjo eiti pareigas Sąjungos tarnyboje – Regionų komitete, t. y. nuo 2022 m. spalio 1 d. Jis į Belgiją atvyko 2017 m. gegužės 16 d., taigi nuolat negyveno joje visą nustatytą laikotarpį (t. y. nuo 2017 m. balandžio 1 d. iki 2022 m. kovo 31 d.), todėl ekspatriacijos išmokos, kuri jam buvo skirta pradėjus eiti pareigas Regionų komitete, mokėjimas turėjo būti automatiškai pratęstas.

31 Ieškovas tvirtina, kad, atsižvelgiant į ekspatriacijos išmokos tikslą, nesant pertraukos tarp dviejų jo darbo sutarčių, darbdavio pasikeitimas Sąjungoje, dėl kurio nepasikeitė darbo vietos valstybė, yra visiškai formalus ir neturi įtakos išlaidų ir nepatogumų, kurių jis patiria pradėjęs eiti pareigas Sąjungos tarnyboje, pobūdžiui ir dydžiui.

32 Kaip teisingai teigia ieškovas, ekspatriacijos išmoka siekiama kompensuoti išlaidas ir specifinius nepatogumus, kuriuos patiria pareigūnai, pradėję eiti pareigas Sąjungos tarnyboje ir dėl to turintys persikelti iš nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės į darbo vietos valstybę ir integruotis naujoje aplinkoje (žr. 2021 m. liepos 14 d. Sprendimo *KO / Komisija*, T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436, 17 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

33 Atsižvelgdamas į šį tikslą, Tarnautojų teismas nusprendė, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad tuo atveju, kai asmuo, prašantis skirti ekspatriacijos išmoką, dirbo keliose skirtingose agentūrose, referencinio laikotarpio pabaigos data yra laikinojo tarnautojo sutartyje, kuria remiantis prašoma skirti ekspatriacijos išmoką, numatyta data, kai šis asmuo pradeda eiti pareigas atitinkamoje agentūroje (2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, F-76/11, EU:F:2012:173, 46 punktas).

34 Vis dėlto pažymėtina, kad ieškovės situacija byloje, kurioje priimtas 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimas *Grazyte / Komisija* (F-76/11, EU:F:2012:173), skyrėsi nuo ieškovo situacijos nagrinėjamoje byloje. Kaip teigia ieškovas, toje byloje atsižvelgimas į naują tarnybos pradžią buvo pateisinamas ypatingomis aplinkybėmis, t. y. tuo, kad sudarius naują sutartį pasikeitė ieškovės darbo vietos valstybė. Tarnautojų teismas nusprendė, kad neginčijama, jog asmuo, dirbęs vienoje agentūroje, paskui įdarbintas kitoje agentūroje kitos valstybės narės teritorijoje, laikomas „ekspatrijavusiu“, nes turi integruotis naujoje aplinkoje (2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, F-76/11, EU:F:2012:173, 46 punktas).

35 Komisija tvirtina, kad 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendime *Grazyte / Komisija* (F-76/11, EU:F:2012:173) pateikto Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies išaiškinimo Bendrasis Teismas laikėsi vėlesnėje jurisprudencijoje, pagal kurią teisės į pinigines išmokas, įskaitant teisę į ekspatriacijos išmoką, turi būti nustatomos kiekvieną kartą įsidarbinant pas naują darbdavį.

36 Šiuo klausimu pažymėtina, kad 2021 m. liepos 14 d. Sprendime *KO / Komisija* (T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436, 45 punktas), 2021 m. rugsėjo 15 d. Sprendime *LF / Komisija* (T-466/20, EU:T:2021:574, 113 punktas) ir 2018 m. liepos 13 d. Sprendime *Quadri di Cardano / Komisija* (T-273/17, EU:T:2018:480, 112 punktas) Bendrasis Teismas iš esmės pripažino, kad, nesant tarnautojo ir jį paeiliui įdarbinusių Sąjungos institucijų ir įstaigų įvairių sutarčių tęstinumo, jo teisės gauti pinigines išmokas, įskaitant teisę į ekspatriacijos išmoką, turi būti nustatomos kiekvieną kartą šiam asmeniui įsidarbinant pas naują darbdavį. Bendrasis Teismas patikslino, kad dėl šios priežasties referencinis laikotarpis ir faktinės aplinkybės, turinčios reikšmės nagrinėjant, ar tenkinamos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatytos sąlygos, kiekvienos sutarties atveju skyrėsi ir kad šiomis aplinkybėmis įsidarbindamas institucijoje atitinkamas asmuo negali remtis ankstesniais sprendimais dėl ekspatriacijos išmokos skyrimo.

37 Kaip teigia Komisija, nė vienoje iš šio sprendimo 36 punkte nurodytų bylų Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į tai, kad buvo sudaryta nauja sutartis su nauju darbdaviu, nepripažino, kad esama tarnautojo ir Sąjungos institucijų bei įstaigų sudarytų įvairių sutarčių tęstinumo, pateisinančio tai, kad nauja institucija ar agentūra iš naujo nenustato teisės gauti ekspatriacijos išmoką.

38 Vis dėlto konstatuotina, kad ieškovų padėtis tose bylose skyrėsi nuo ieškovo situacijos nagrinėjamoje byloje.

39 Kiek tai susiję su byla, kurioje priimtas 2021 m. liepos 14 d. Sprendimas *KO / Komisija* (T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436), pažymėtina, kad tarp dviejų su Komisija sudarytų sutarčių buvo daugiau nei vienų metų pertrauka (2021 m. liepos 14 d. Sprendimo *KO / Komisija*, T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436, 5 punktas). Be to, atsisakymas skirti ekspatriacijos išmoką buvo pateisinamas tuo, kad toje byloje ieškovo įprastas interesų centras buvo darbo vietos valstybėje, t. y. Belgijoje, dar gerokai prieš prasidedant referenciniam laikotarpiui (2021 m. liepos 14 d. Sprendimo *KO / Komisija*, T-389/20, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:436, 30–32 punktai).

40 Dėl bylos, kurioje priimtas 2021 m. rugsėjo 15 d. Sprendimas *LF / Komisija* (T-466/20, EU:T:2021:574), pažymėtina, kad nors ieškovo toje byloje sutartys nelėmė darbo vietos valstybės pakeitimo, jos buvo sudarytos su dviem skirtingais darbdaviais ir tarp jų buvo keturių mėnesių pertrauka, per kurią ieškovas buvo užsiregistravęs kaip darbo ieškantis asmuo (2021 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *LF / Komisija*, T-466/20, EU:T:2021:574, 113 punktas).

41 Kiek tai susiję su byla, kurioje priimtas 2018 m. liepos 13 d. Sprendimas *Quadri di Cardano / Komisija* (T-273/17, EU:T:2018:480), pažymėtina, kad nors ieškovas sudarė kelias sutartis su toje pačioje valstybėje narėje įsteigtomis agentūromis ir institucijomis, tarp kai kurių iš šių sutarčių buvo pertrauka (2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Quadri di Cardano / Komisija*, T-273/17, EU:T:2018:480, 112 punktas). Vis dėlto iš to sprendimo matyti, kad tarp dviejų paskutinių sutarčių, kurias ieškovas sudarė su atitinkamomis agentūromis, nebuvo pertraukos, be to, ieškovas nepagrįstai gavo ekspatriacijos išmoką pirmosios iš šių dviejų sutarčių galiojimo laikotarpiu (2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Quadri di Cardano / Komisija*, T-273/17, EU:T:2018:480, 24–26 ir 29 punktai).

42 Taigi pirma aptartose bylose tarp sutarčių, kurias tarnautojai sudarė su Sąjungos institucijomis ir agentūromis, būta pertraukos. Tačiau nagrinėjamu atveju taip nėra, nes ieškovas pradėjo dirbti TGS kitą dieną po to, kai baigė galioti jo sutartis su Regionų komitetu.

43 Taip pat pažymėtina, kad iš Komisijos atsakymo, pateikto taikant 2024 m. liepos 25 d. proceso organizavimo priemonę, matyti, kad nagrinėjamu atveju PMO pozicijos nebūtinai laikėsi kitos Sąjungos institucijos ir agentūros. Kai kurių Sąjungos institucijų pozicija yra tokia, kad, jeigu tarp sutarčių nėra pertraukos ir darbo vietos valstybė nesikeičia, darbdavio pasikeitimas Sąjungoje neturi įtakos teisei į ekspatriacijos išmoką. Tokiu atveju reikia ne iš naujo nustatyti teisę į ekspatriacijos išmoką, bet toliau taikyti ankstesnio darbdavio nustatytą teisę, išskyrus atvejus, kai nustatydamas šią teisę darbdavys padarė akivaizdžią klaidą.

44 Nagrinėjamu atveju šalys neginčija, kad ieškovas nustojo eiti pareigas Regionų komitete po to, kai jį įdarbino TGS (žr. šio sprendimo 4 punktą), ir kad dėl to nebuvo pertraukos tarp su Regionų komitetu sudarytos sutarties ir su TGS sudarytos sutarties. Be to, kadangi Regionų komitetas ir TGS yra Belgijoje, pakeitus darbą nepasikeitė darbo vietos valstybė.

45 Atsižvelgiant į šio sprendimo 32 punkte primintą ekspatriacijos išmokos tikslą, pažymėtina, kad ieškovo padėtis, nustatyta jam pradėjus eiti pareigas Regionų komitete, nepasikeitė tuo momentu, kai jis pradėjo eiti pareigas TGS. Tas pats pasakytina apie išlaidas ir nepatogumus, kuriuos siekiama kompensuoti ekspatriacijos išmoka.

46 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju tai, jog nebuvo pertraukos tarp ieškovo paeiliui su Regionų komitetu ir TGS sudarytų sutarčių, ir tai, kad nepasikeitė darbo vietos valstybė, leidžia daryti išvadą, jog, nepaisant darbdavio pasikeitimo, nagrinėjamu atveju tarp ieškovo sutarčių buvo tęstinumas, o tai pateisina, kad jis ir toliau turėtų teisę gauti ekspatriacijos išmoką, nustatytą jam pradėjus eiti pareigas Regionų komitete.

47 Taigi darytina išvada, kad aiškindamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį PMO padarė akivaizdžią vertinimo klaidą ir teisės klaidą, kai atsisakė suteikti ieškovui teisę į ekspatriacijos išmoką, jam įsidarbinus TGS.

48 Vadinasi, reikia pritarti ieškinio pirmajam pagrindui ir panaikinti ginčijamą sprendimą, o kitų ieškovo nurodytų argumentų ir ieškinio antrojo pagrindo nagrinėti nebereikia.

Dėl prašymo pripažinti ieškovo teisę gauti ekspatriacijos išmoką

49 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo pasinaudoti neribota jurisdikcija ir pripažinti jo teisę gauti ekspatriacijos išmoką nuo 2023 m. vasario 1 d.

50 Primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją, nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo, Sąjungos teismas, nepažeisdamas administracinės valdžios prerogatyvų, negali nurodyti Sąjungos institucijai imtis priemonių teismo sprendimui, kuriuo panaikinamas sprendimas, įvykdyti (žr. 2011 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Marcuccio / Komisija*, T-236/02, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:465, 163 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

51 Vis dėlto finansinio pobūdžio ginčų atveju pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalies antrą sakinį Bendrajam Teismui suteikiama neribota jurisdikcija ir jam patikima užduotis ginčuose, dėl kurių į jį kreiptasi, priimti išsamų sprendimą (t. y. dėl visų tarnautojo teisių ir pareigų), nebent atitinkamai institucijai būtų perduota vykdyti (teismui kontroliuojant) atitinkama teismo sprendimo dalis jo nustatytomis konkrečiomis sąlygomis (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Weißenfels / Parlamentas*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, 67 punktas).

52 „Finansinio pobūdžio ginčai“, kaip jie suprantami pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalies antrą sakinį, yra ne vien ieškiniai dėl atsakomybės, kuriuos tarnautojai pareiškia institucijai, bet ir ieškiniai, kuriais siekiama, kad institucija tarnautojui sumokėtų sumą, kurią, jo nuomone, ji yra skolinga pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus ar kitą jų santykius reglamentuojantį aktą. Taigi prireikus Sąjungos teismas turi įpareigoti instituciją sumokėti sumą, į kurią ieškovas turi teisę pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus ar kitą teisės aktą (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Weißenfels / Parlamentas*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, 65 ir 68 punktai), arba pripažinti teisę gauti išmokas (žr. 2007 m. birželio 19 d. Sprendimo *Asturias Cuerno / Komisija*, T-473/04, EU:T:2007:184, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

53 Nagrinėjamu atveju iš šio sprendimo 47 punkto matyti, kad PMO klaidingai atsisakė suteikti ieškovui teisę į ekspatriacijos išmoką jam įsidarbinus TGS, todėl ieškovas turi teisę į šią išmoką nuo 2023 m. vasario 1 d. (šiuo klausimu žr. 2007 m. birželio 19 d. Sprendimo *Asturias Cuerno / Komisija*, T-473/04, EU:T:2007:184, 77 punktą).

Dėl reikalavimo atlyginti žalą

54 Ieškovas teigia, kad ginčijamu sprendimu jam padaryta neturtinė žala, kurią jis vertina 5 000 EUR.

55 Komisija prašo atmesti reikalavimą atlyginti žalą.

56 Nagrinėjant pareigūno ar tarnautojo prašymą dėl žalos atlyginimo, Sąjungos atsakomybė kyla, kai įvykdytos trys kumuliacinės sąlygos, t. y. neteisėti veiksmai, kuriais kaltinamos institucijos, reali žala ir priežastinis ryšys tarp neteisėtų veiksmų ir nurodytos žalos (žr. 2023 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *QN / eu-LISA*, T-484/22, EU:T:2023:741, 198 punktą (nepaskelbtas) ir jame nurodytą jurisprudenciją).

57 Vis dėlto neteisėto akto panaikinimas pats savaime gali būti tinkamas ir iš esmės pakankamas bet kurios neturtinės žalos, kurią galėjo sukelti šis aktas, atlyginimas, nebent ieškovas įrodo, kad patyrė neturtinę žalą, kurios negalima visiškai atlyginti panaikinant šį aktą (žr. 2023 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *QN / eu-LISA*, T-484/22, EU:T:2023:741, 199 punktą (nepaskelbtas) ir jame nurodytą jurisprudenciją).

58 Nagrinėjamu atveju ieškovas nurodo neturtinę žalą, atsiradusią dėl nusivylimo ir prarastos motyvacijos, susijusių su PMO neteisėtais veiksmais, ir prarasto laiko, nes ėmėsi veiksmų, siekdamas apginti savo teises.

59 Remiantis jurisprudencija, neteisingumo jausmas ir kančios, kurių asmeniui sukelia dalyvavimas ikiteisminėje procedūroje, o vėliau – teismo procese, kad būtų pripažintos jo teisės, yra žala, kuri gali būti kildinama vien iš tos aplinkybės, kad administracija padarė pažeidimų. Ši žala yra atlygintina, jeigu jos nekompensuoja pasitenkinimas panaikinus atitinkamą aktą (2020 m. gegužės 28 d. Sprendimo *Cerafogli / ECB*, T-483/16 RENV, nepaskelbtas Rink., EU:T:2020:225, 448 punktas).

60 Kadangi nagrinėjamos bylos aplinkybėmis, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo neteisėtumu, ieškovas rėmėsi akivaizdžia vertinimo klaida ir teisės klaida aiškinant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį, o Bendrasis Teismas tam pritarė ir panaikino tą sprendimą, konstatuotina, kad nurodyta neturtinė žala yra tinkamai ir pakankamai atlyginta panaikinus ginčijamą sprendimą.

61 Vadinasi, reikia atmesti ieškovo reikalavimą atlyginti žalą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

62 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

63 Kadangi Komisija iš esmės pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo ir ieškovo patirtas išlaidas pagal jo pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2023 m. vasario 9 d. Europos Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) sprendimą neskirti AH ekspatriacijos išmokos.**

2. **AH turi teisę gauti Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje numatytą ekspatriacijos išmoką nuo 2023 m. vasario 1 d.**

3. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

4. **Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Paskelbta 2025 m. sausio 22 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.